

[Hilmar Baunsgaard.]

jelser på denne side af påske. Men det, vi diskuterer, er jo det grundlag — og det var hele baggrunden for arbejdet — hvorpå man skulle tilrettelægge den kommende vinters og det kommende års økonomiske aktivitet. Derfor er det en relevant diskussion.

Jeg forstår ikke, hvorfor statsministeren bliver ved at tale om socialdemokratiets ret, når jeg taler om regeringens optræden frem til det tidspunkt, da partierne skulle have forelagt spareforslagene. Det synes, som om statsministeren glemmer, at det, vi andre skulle, det var at orientere vores folketingsgrupper og bede dem om at tage stilling. I mellemtiden har regeringen besluttet: nå ja, men det hele betyder ingenting. Og det informerer man ikke partierne om. Det var ikke socialdemokratiets stilling ved partiets gruppemøde om tirsdagen, men det var statsministerens handling i økonomiudvalget mandag eftermiddag.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg må sige, at jeg forstår overhovedet ikke hr. Hilmar Baunsgaard. Hr. Hilmar Baunsgaard har været statsminister i en regering under særdeles vanskelige forhold, hvor jeg ved, og hvor hele tinget ved, at den daværende statsminister gang på gang måtte løbe spidsrod mellem den daværende regerings økonomiske — det hed vist oven i købet politisk-økonomiske — udvalg og de forskellige folketingsgrupper. Hr. Hilmar Baunsgaard kender jo udmærket, hvordan praksis er mellem en regering og i hans tilfælde tre regeringspartier, i dette tilfælde ét regeringsparti.

Det er klart, at den socialdemokratiske folketingsgruppe kunne ikke tage stilling til dette oplæg uden at få en indstilling fra regeringens økonomiudvalg. Denne indstilling blev negativ, og dermed var sagen afgjort. Vi kunne da godt samme dag have holdt møde i den socialdemokratiske gruppe, sådan at det nej, der blev givet til de foreslåede besparelser, kom fra gruppen, men det er da en formalitet. Det er en fuldstændig urimelig forestilling, hr. Hilmar Baunsgaard gør sig, at det, befolkningen interesserer sig for, er, fra hvilken instans nej'et kom. Det, befolkningen er interesseret i, det er, at der blev sagt nej til den pågældende besparelse,

og det tror jeg har vakt almindelig tilfredshed.

Ninn-Hansen: Statsministeren henviste til den periode, hvor hr. Hilmar Baunsgaard var statsminister. Det var en periode, hvor statsministeren altid dækkede sine ministre, hvor de pågældende ministre altid kunne regne med, at statsministeren gik ind for det, de foretog, og det, de sagde. Sådan var den regeringsperiode, og det er jo det, vi har manglet i denne situation. Statsministeren siger, at økonomiudvalget kasserede det. Ja men hvad kasserede økonomiudvalget? Økonomiudvalget kasserede de forslag, som økonomiudvalgets formand havde været med til at stille, det var situationen. Det var altså regeringen, der bestemte, at forslag, som dets mest fremtrædende økonomiske medlem var med til at stille, skulle kasseres, og dermed satte man folketinget ud af spillet.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg forstår, også på, hvad økonomi- og budgetministeren har sagt her fra denne talerstol i dag, at han udtrykkeligt havde gjort opmærksom på, at fagministrene ikke var underrettet og ikke var inddraget i forhandlingerne. Jeg tvivler da ikke om, at den tidligere statsminister i enhver henseende har været bedre end mig, i enhver henseende; jeg erindrer dog en lille parentes, der hed lukkeløven.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen: Den parentes behøver statsministeren slet ikke erindre, for den daværende statsminister var helt parat til at stå inde for sin handelsministers handlinger både dengang og senere.

Når statsministeren henviser til, at fagministrene ikke var orienteret, så vil jeg gerne gøre opmærksom på, at økonomi- og budgetministeren meddelte flere gange, at de kunne komme til stede; men vi andre, bl. a. jeg selv, svarede hver gang: ja men vi har økonomi- og budgetministeren at holde os til; det er ham, der repræsenterer regeringen, og så må han selv tale med de øvrige ministre. Vi inddrog statsministeren i dette, men mente det ikke nødvendigt at sige det, for vi gik ærlig talt ud fra, at regeringens vigtigste økonomiske ministre og statsmini-